

שירים

פרפר פרלין – לורן מילק

שמלת הנפש

בוא אל הגוף החדש שלך
כמו חריץ לקפסה
נשק אותי
בחזי, בערפי.
פי מפשק כמו פצע
פרפרים נוגעים
בעצי הגן שלי

השארת לי את הגוף הישן
חתוך לשנים,
טעמת את היין,
פעם דם
ופעם מים.

כששמו את גופך
בתוך ארון מתים,
פזרת על עורך אבקת שלג ונשיקות עפרים.
אתה הולך עם הרגלים שלי לקרב,
שמלת הנפש שלי ממריאה בשבילך עכשו.

הירח הצהוב

הירח הצהוב התקמט,

הגוף הצקיק קם וְהָלַךְ,

הפָּה דָּבַר, שָׁתָה וְאָכַל.

רָאִיתִי אֶת הַגּוֹף סוֹחֵב אוֹתִי

עַל מַרְבֵּד כְּנֶפֶסִים שְׁקוּפוֹת.

נָסַעְתִּי בֵּין תַּחְנוּת הַמַּלִּים שֶׁבְּרָאָה יְשׁוּתִי

הַעֲצָמָאִית, הַנִּבְדָּלָת, הַרְחַק

מֵעֶבֶר לְעוֹלָם הַזֶּה.

לוליטה

בְּשֵׂרָאִי תִי אוֹתָךְ לֹא הִתְאַפְּקִתִי,

רְצִיתִי שְׂמַקַּח אוֹתִי, רוֹעֵד

הַכְּנִסְתִּי אוֹתָךְ

מִמַּחַת לְכַנְפֵי הַלּוֹלִיטָה שְׁלִי.

לֹא הָיָה אֲכַפַּת לִי לַעֲשׂוֹת לְעֶצְמִי שֵׁם רַע,

שְׂתַבְּרָא אֶת לְשׁוֹן הַנְּחֹשׁ שְׁלִי,

לֹא הָיָה אֲכַפַּת לְךָ

שֶׁהִיא מוֹכְנָה לְפִתּוֹת,

אֲתָה תֵצֵא מִמְּנֵי נְקִי

וְתִכְנַס מִמַּחַת לְסְדֵינִים

וְאֲנִי לֹא אֶשְׁכַּח אֶת עָלֵי הַכּוֹתֶרֶת הַיְרֻקִים

שֶׁהִפְכוּ צְהָבִים זֶה לְזֶה.

הַרְנוֹק שְׁלִי

אֵין לְאַפְרוּחַ פּוֹחַ לְחִכּוֹת שְׂיִפְתַּח לוֹ הַמְקוֹר.
הַרְנוֹק שְׁלִי חֲפָשִׁי כְּמוֹ צְפוּר,
אֵין לוֹ אֶפְלוֹ דִּירָה. תָּאֵר לָהּ, בֶּן אַרְבָּעִים.
הַשְׁאַרְתִּי לוֹ אֶת הָאוֹר בַּמְרַפֶּסֶת דּוֹלֵק,
קִשְׁרַתִּי לוֹ אֶת הַחוּט בְּרוּחַ עֶפִיפּוֹן,
רוּצָה לְהַשְׁתַּגֵּעַ, לֹא רוּצָה לִישׁוֹן.

בַּחוּץ כָּבֵר יוֹרֵד גְּנֶשֶׁם רֵאשׁוֹן.
אֲנִי רוּצָה לְשֹׁכֵב אִתּוֹ. לֹא לְדַבֵּר.
לֹא לְשִׁתֵּק.
מְכַבֵּה אֶת הַסְּלוּלָרִי,
חוֹלְצַת אֶת הַמַּגָּפִים,
מַחְטִי תְּשׁוּקָה פּוֹצְעוֹת לִי אֶת הַיָּדִים.
מוֹצִיאָה גְּפָרוֹר מִתּוֹךְ קַפְסֵת לְבִי וְשׁוֹרְפֵת
אֶת הַמִּפְתָּחוֹת, עַל הַצְּנֹאֵר
נִחְתָּקֵת לִי שְׂרִשְׁרֵת גְּשִׁימוֹת.
שׁוֹפְקֵת סֶכֶר לְמִזֵּל טוֹב עַל הַמְדַרְגּוֹת,
טְבָעוֹת מְתַלְכְּלוֹת בְּסִימְנֵי יָדִים, בְּצַבְעֵי אֶצְבָּעוֹת.
קָפָה בּוֹעֵר נִשְׁפָּף עַל הַמָּטָה.
זֶה מֵה נְשִׁהָה חָסֵר לִי עֲכָשׁוֹ, רַק אִתָּה.

אֲנִי מְרִיחָה אֶת הָאֵיבָר לְשֹׁכֵב גְּפָרֵד מִמְּנִי,
גּוֹנֵעַת לְצַד הַמְרָאָה
וְהוּא דוֹפֵק בְּדִלָת,
שׁוֹאֵל אִם הַחֲתוּלָה לְמִסִּירָה.
אֲנִי אוֹמְרָת: אֵל תִּדְאָג לָהּ,
הִיא מְתַאֲהֶבֶת מְהִירָה.

קולֵה עוֹלָם

קוֹלֵה גֵרָה בְּתוֹךְ הַבְּקָבוֹק הָאָדָם וְהַצֹּר.
אוֹמְרִים שֵׁשׁ לָהּ בְּגוֹף מִיץ מְרֻשָּׁרֵשׁ שְׁנֵגְמָר
בְּלִגְיָמָה אַחַת קִטְנָה.

קוֹלֵה עוֹשֶׂה בְּלוֹנִים,
מְפַחֵדָה גִּוְקִים
וְסוֹחֶבֶת שְׁלוֹקִים.

מְסַנֵּיפָה אֲבָקֶת קְסָמִים מְשֻׁטְרוֹת יִרְקִים,
וְאוֹסְפֶת מְתוֹקִים.

בְּבֵית הַבְּלִיעָה שְׁלֵה כָּלֵם מְתִים
וְהִיא לֹא אוֹהֶבֶת בְּאֶמֶת אֶת טַעַם הַחַיִּים.

הקפוד

הקפוד נגע בי,
קרפפני בקרקושיו,
קרקסני רפהפה,
כרום רפאים רעשית,
הגידני רפאות
ושקוי לעצמותי
על ערש דוי,
הורידני רכרף כמלאך
צבעוני,
בעמק סלע, מרעידני,
בכיס רירני, הושיבני
על רכבו הסשמלי,
רוגגת בבשרי,
בקשונות אדמים,
רמרמני
בריתמוס הנולד
בחד אגני,
רכסני בשמלת הקשת
קריסטלית מתן,
ונוחה לצליפה
במקום,
נשהזעתי להתנמר.

קורס מוזרז בירי

קדם יורים באויר,
אחר כך מכונים
בעין ימין על עין שמאל
ומזגזגים בין הקליעים.

מנת שלא בא, בא בסוף
יש הפוגה של רובים

וחיים שממשיכים להרג
גם את מחוג הצפור בתוך השעון.

אוכלת בידיים

אוכלת בידיים
זונה משוקולד לבן
עם יריקות באגן.

כאן העטיפות יורדות
אני נחתכת לקוביות.
גם ילדים יורים
ובוכים, דורכים על המתים
כאן דורסים בתים.

יש לי
כאב אדום בתותים.

דרקולה

איך היא תמות האישה הערפדית הזאת, איך היא תעבור מקבר לקבר, איך היא תיגמר. המילים אוזלות מתוכה כמו דם שנחתך מתוך הוריד. אין לה אפילו מים חמימים שיוכלו להקל על זרם הדם, להפוך את הנוזל לשושנים מוכיות של יופי.

איך היא תחיה, האישה הערפדית הזאת, איך היא תתעורר. אין לה אפילו כפילה שתוכל למצוץ את הדם האנושי, להפוך את אור השמש שלה ללילה.

איך היא תמשיך להיות עלוקה על העור שלה, אלוהים, איך היא תשתה את הדם, איך היא תלך על גב המים המאררים, איך היא תתאבד האישה הערפדית הזאת, איך היא תדע להפוך לקניבלית של עצמה, איך היא תשתוקק בכל גופה ובכל מאודה לשנות צורה, איך היא תתקיים רק על הדם שבתוכה, אלוהים, איך היא תתעלם מזה שאתה כבר לא בחיים, כדי לראות אותה, מתכננת לשבור לרגליים שלך את העקבים. איך היא תתגלה שוב, איך היא תהפוך איתך לאל-מתה, למי היא תמכור את הדם שלה?

לאלו שדים? איך היא תאלף עטלף על הכנפיים שלך, מתי היא תשחרר לך את הכלבים.

את מי היא תנסה להבעית כשהאויבת היחידה שלה היא- היא עצמה. מתי תקרע את בשרה, אלוהים, מתי תרשה לה להיפצע בלא מילים, מתי תשכב מתחת ותשמע אותה בוכה עם דם על הפנים. נוזלת, מתה- חיה, רטובה בצבע פטריות כמהין.

מתי תכרות את ראשה ותניח אותו בין רגליה העצובות, הניבים שלה ארוכים במיוחד כדי לנשוך.

היא יודעת שיומה קרוב. כשתיפול המראה בצורת הלב השבור היא תדע שהיא נשוכה.

היא מתאוששת, ונהפכת לדמה שלה עצמה.

היא מגוללת אור מפני חושך וחושך מפני אור, ומעבירה יום ומביאה לילה, ומבדילה בין יום ובין לילה, אישה ערפדית מעריבה ערבים. ויש מקום שבו הרוח שלה לא עוצרת לנקישת הצדפים, נחושה, חרופה, אכולת שנים, ללא חשמל, ללא אור, ללא פקיעת ציפור.

נשכחת בהמולת האגרופים הזאת, היא לא עוצרת לקטוף את הנשמה שלה, היא לא יוצאת לפרסומות.

האפשרות שהיא קיימת לא קיימת, ישנה בארונות קבורה בשעות הבוקר, נהפכת לענן-גז, משליכה את סכין הגילוח שלה אל מחוץ לחלון. היא מטילה את צלה בעצמה, אתה יכול לצלם אותה, אל תשכח, היא תצא מטושטש.

לובשת צורת אישה ביום, ובלילה משילה אותה ונכנסת לעור הגבר שלה במשולש אש.

הצלקות שלה פעילות בלילה, נמנעות מאור שמש. יש לה עיניים ושיניים אדומות, פירוליות.

לא נשאר בתוכה מספיק דם להשיב את אפה, להעיר את כל חמתה. והיא רחומה, היא תכפר על כל עוון ולא תשחית את זרעה, אתה נבחרת להיות שליית ערפד תינוק עם ארבעה אגודלים שלובים ברחמה. המוח שלך נכנס ויוצא בחופשיות מתוך ראשה.

אתה יכול לשפד את ליבה במכה אחת ויחידה. תערוף את ראשה ותקבור אותו בנפרד ממנה,

תקבור את הגופה בשריפה, תניח אותה בצומת דרכים, במקום שבו תהיה חשופה לשמש.

תשתמש בחיצים מורעלים מעץ אלון, תנסה לפגוע בכאב שלה מרחוק. תשמיד את גופתה, היא עלולה להתאושש שוב במהרה, ברגע שתסתלק. היא מעדיפה ברזל לוחט כשהיא גומרת, תתחיל לחמם את קנה הרובה שלך, תקרר לה את הגרון.

היא מסוגלת לרפא את הנקבים שלה, אל תיתן לפצעים שלה להתאחות. מחזור הדם שלה מואץ ביותר, תצוד אותה כשהיא לא מקבלת דם ומתה.

תדון את איבריה הפנימיים לשריפה, תשפוך מים רותחים אל תוך בור קיברה,
תשפוך מים קדושים על פניה השחורות, תשפוך עליה מיץ שום שישרוף את עורה.

מובן שתיעלם בסופו של דבר. אבודה בין האבנים הכחולות הגרוסות שפיזרת
למראשותיה,

מול הים האפור, במניפת הסירה הקטנה, אבודה מול המזח שלה.
צוללת אל תוך הערב, נאחזת בכל כוחה בגרגרי החול, נמזגת מקצה החשיכה
שנבראה למענך, עד סוף האור שלה.

גם קר יהיה. היא תיגע בכך על סף יקיצה, מאותתת וקרבה אליך בין רסיסי קצף.
לשונה מקצצת, מהדקת, ממיתה את עצב השן.

מונה נוצות מלאכיות הנושרות מארץ ערוותה, אל תוך מחבוא נפשך השקופה.
חזה כבד מוליך אותך אל נהר אדמה, שטופה בתשוקה, מרחפת כנפילה נמשכת,
לבנה, לוחשת וצורבת לשונך בין סורגי גופה.
אתה חובר בין כל פרודות האור שבתוכה.

אצבעותיה המתות מחליקות על כנפי הטלית שלך, היא מתפללת השכם והערב
להורגך,

נושפת ושואפת את קולך בסחרחרת הדפים הלבנה, לאחר שהוזמנה אל תוך מותך,
קרום הלב יעקר את תשוקתה.

תשפוך בתוכה את המים הזורמים שלך, כשתעבור את מפתן דלתה.
היא עלולה להזמין אותך אל תוך משכן גופה, אל תפרש את הזעקה שלה לעזרה
כהזמנה.

לא כל דם טוב לאישה ערפדית כזאת.

אפילו לא כל טיפת דם ממך.

לפעמים גם דם של לב מת מחליש אותה.

לפעמים גם סם מהול בדם גורם לה לחלות.

המים המיניים של העיניים שלה אינם חסיני צמרמורות.

לב אחד לעולם לא מת, אישה ערפדית נשארת אילמת.

הנשמה לא עוזבת, הגוף נשאר ללכת, המוות שקם לה בדמותך מבחיל
כמפלצת בעלת שני לבבות.

שלושה ימים לאחר קבורתה תחזור לבחון את מצב הגופה שלה.
אם לא תופיע בתוכה, יופיע סימן ריקבון.
תערבב את החלב שלך בבשר שלה.
קח את המחיתה ותן עליה אש מעל מזבח אהבתה.
תשלח ידיים להוציא את המפתחות מהמחשוף שלה.
תעבור מחדר לחדר,
תיכנס בדלת הצהובה,
תשרוף צורה אחרי צורה,
תמתין לה בתוך המיטה.
תקרע את הסדין הלבן מעל ליבה,
כי אליך באה תשוקתה והיא תמשול בך.

כשארון קבורתה נפתח היא יודעת אותך.
אתה משליך מעליה את גורל התכריכים שלה, כשהיא תוקפת את צוואר עיניך שאינן
נסוגות.

ערפדית עירום שכל חלק גופה העליון לא יכול להיפרד מחלק גופך התחתון,
ערפדית שיכולה לעוף רק בערוות הארץ, רחוקה מלב שמיים. מוצצת דם על
אצבעותיך, יפה בת כנפיים, תרה אחרי דמה בן התמותה.
המלח שלך שורף אותה למוות, כשהיא עוטה מחדש את עורה טרם הזריחה.
היא מפתה אותך לאכול את המילים שנולדות מזרזיפי הדם שלה.
חודרת כמו מסמר אל תוך פרע גרונך, כפות רגליה מכוסות קטיפה, כוחה בא לה מן
הירח.

תוכל לזהות אותה בקלות לפי גולגולות הפטמות הזהובות שלה.
היא יכולה לעזוב את גופה הפונדקאי על מנת לאכול אותך בעזרת אפה המחודד,
מאלחשת כל גרגר אפר מהפה הפרוק שלך, בשתיקה ידועה לשמצה.
היא מעשנת נשיקות תיאבון.

אתה רוקם יציאת דם מחוריה בגופה המת. גופך ממשיך לעכל את האוכל שנשאר בקיבתה,

גם לאחר מותה, הנוזלים העובריים שלה פורצים החוצה ממטרות הדם שלה, ואפילו מהפה שלה ומהאף שלך.

הציפורניים, השיער והשיניים שלה גדלים ומתעופפים, העור והחניכיים מאבדים נוזלים,

לאחר המוות היא מתכווצת, נסוגה וחושפת את שורשי שערך, מגלה את הציפורניים שלך, בסיסי העיניים וניבי השיניים שלך שהיו כלואים בתוך הלסת שלה.

היא מורעבת. גם צמאה. נפשה כך תתעטף. דם מתעורר בזווית הפה שלה. אפר גופה ניזון מנפט. עורה שחור, כחול ואדום.

היא קוראת קריאת שמע על המיטה. בחוכמה פותחת שערים, ובתבונה משנה עיתים ומחליפה את הזמנים, ומסדרת את הכוכבים באצבעות אהבהבים. בוראת יום ולילה ברקיע כרצונה.

אהבת עולם אתה אוהב אותה בשכבך ובקומך, להאדים את דמה. היא מובילה חמצן באגן, בולעת כדורים כדי להכהות את חייה, מנסה לקצוב את תשוקתה שאינה יודעת רוויה, פיה הרך בא כמו חילזון.

אם לא תיגע בה אתה, יהיה בה סימן ריקבון.

היא אוכלת את המילים שלך עם לב מדבר לאבנים, נקובה, מנוגבת מנפש חיה, צרה וצוקה, שחונה ושוממה, בתרי הצוקים חורצים בתוכה שיירות גמלים, צריר של קרח, שמי ברזל, מעון תנים, תוהו לא דרך, בכי תמרורים.

חלמתי על המות שלנו

חלמתי על המות שלנו.
את תעמדי מולי
ואני אפקד עליך.
את תירי
תירי
כמו שתמיד חלמת
לירות.
את תראי אותי,
נרוץ אדמות ברקות
ונפתה מלאכים.
נברח לאיזו עיר סדומית שתתחשק לנו
ונהפך נערים לגושי מלח.
אחת מאתנו תהיה
חצי עירמה מלמטה
והשניה מלמעלה,
ככה נבריו.

מבלי להיות נוכחת,
אני אראה הכל, כמו אז כשהיית איתי.
"נירה זו בזו, אמרת, "נגע זו בזו,"
ואני הצעתי שתירי את בך, ואני בי.

אם את תירי בי אני לא אמות לעולם,
יש סכוי שזה לא יגמר. את מצילה אותי,
מתי שאת רוצה, ומכל מצב.
את באה כמו פופאי, בולעת תרד
ומחלימה אותי.

נדמה לי שכבר לא אתאהב.
העינים שלך הן החשק
והגוף זה הלב.

כְּשֶׁנִּמְוֹת נִישָׁן וְנִחְלָם עַל הַפֶּל
כְּאֵלֹ אֲנִחְנוּ חִיוֹת בְּג'וֹנְגֵל חֶדֶשׁ.
אֶת תְּרֻצֵי שׁוֹב לְשִׁחַק בְּאֶקְדָּח,
וְאֲנִי אֶרְצֶה שׁוֹב לְגֵרֹר אוֹתָךְ אַחֲרַי,
כִּדִי לֹא לְמוֹת לְבַד.

“אֶת תְּסֻכֵימִי לִי?” שְׁאַלְתִּי,
אֲכַל אֶת הַתְּחַנּוּנָה.
כַּמָּה יָפָה הַפֶּשַׁע שֶׁבָּא מִיָּדִים קְטַנּוֹת, עֲדִינוֹת, כְּמוֹ שְׁלֶךְ.

אִם הִיְתִי בַחַיִּים, הִיְתִי מִתְחַתֶּנֶת אִתְּךָ.
רוֹכֶכֶת עַל אֵילָה
וּמוֹרִידָה זֹוג דְּמַעוֹת לְבָנוֹת.

אֶת תְּרֻכְבֵי עַל פִּיל,
יְהִיו לְךָ פְּטָמוֹת בְּצוֹרֵת אֲגוֹז
וְצִוּוֹרִים עַל הַפָּנִים.
נֶרְצַח שֶׁבֶט שְׁלָם
וְנִסְרָם רוֹפֵא אִינְדִיאָנִי.

נִבְלַע אֶת הַשְּׂמִים הַכְּחָלִים
בְּכַדוֹרִים לְבָנִים,
הַפֶּל יְהִיָּה חָמִים וְטָעִים,
אֲנִי אֲנִשֵּׁק אֶת מְרֻלִין
וְאֶת תְּגֻנְבֵי לָהּ בְּגָדִים.

אִם תְּרֻצֵי,
נִחְזֹר לְתַנְיָה,
אֲנִי אֶפְגֵּס לְפֶלַח תְּאֵנָה,
אַחֲרַי שְׁחֹנָה תֹאכַל אֶת הַבְּטָנָה,
אֶת תְּאֻכְלֵי אוֹתִי,
וְהִנְחֵשׁ יִתְעַבֵּר מִקְנָאָה.

נִתְהַלֵּךְ כְּלָנוּ עִירָמִים.

לֹא חִיְתִי

כְּדִי לְחַיּוֹת אֶתְּךָ,
לֹא רָקַדְתִּי
כְּדִי לְרַקֵּד אוֹתְךָ,
לֹא בָכִיתִי
כְּדִי לְבַכּוֹת בְּךָ,
לֹא פָקַחְתִּי
כְּדִי לְחַלֵּם אוֹתְךָ,
לֹא מָתִי
כְּדִי לְמוֹת אֶתְּךָ,
וְדָמִי בּוֹעֵר בְּתַפּוּחַ.

חָלַמְתִּי עַל הַמּוֹת שְׁלֵנוּ.
אֶת תְּדַפְקִי לְעֵצְמֶךָ אֶת הָרֹאשׁ,
וְאֲנִי אֲדַפֵּק לְעֵצְמִי בַגָּרוֹן.
יָבוֹאוּ מְלֹאכִים
וְיֹאסְפוּ אֶת הָעֵינַיִם שְׁלֵנוּ
מִן הָרִצְפָּה,
אֲנִי אֶסְתַּכֵּל עַל שְׁלֵךְ,
הֵם עָלִי,
וְאֵת עַל שְׁלִי,
אֲנִי אֲנֹסֶה לְדַבֵּר מִלַּע הָאָרֶזֶה,
וּבְשִׁפְתַי הַמְּלֹאכִים
אֲמַר לְךָ כְּמָה דְבוּרִים יָפִים,
שִׁסְפִיקוּ לְשָׁנַיִם.

גִּלְךָ לְצוּד דְּמַיִם לְאַלְהִים,
אֶת תַּחֲבֻקֵי צַבִּים כְּחֵלִים
וְאֲנִי אֶתְפַּר לְךָ שְׁמֵלוֹת וְרָדִים קְסוּמוֹת
בְּהֶן תַּחֲבִיאִי אֲרֻנְבוֹת,
שִׁידְגִדְגוּ לְךָ אֶת הַכּוֹס.

חָלַמְתִּי עַל הַמּוֹת שְׁלֵנוּ.
אֲנִי הֵייתִי הַבְּחוּרָה הַיּוֹרָה שְׁלֵךְ,
וְאֵת הֵייתִי שְׁלִי.

נְרַדְמָנוּ עַל הַיְפּוֹפוּטִים מְשָׁנָע,

וּבְכִינוּ,
אֲנִי לְךָ,
וְאַתָּה לִי,
כִּי לֹא מִתְּנוּ מִסְפִּיק.

אופֿלֿיָה

בַּחֲוֵרוֹת עֲרֻמוֹת רְצוֹת
עַל מִגְרָשֵׁי שָׁמַיִם
בֵּין רִגְלֵיהֶן הַכּוֹכְבִּיּוֹת מְלֻטָּפוֹת
סְנוּנִיּוֹת יַעַר צְלוּיּוֹת.

וְנוֹפְלוֹת בִּילֹוֹת
מִלְּאֲכִיּוֹת קְרוּעוֹת
הַכֹּל זָקוּר
רַק לְשֹׁכֵב
אַתָּה, אֹפֿלֿיָה.

יִלְדָה צוֹפִית מְשֻׁלְּגַת דְּשָׁאִים עֶפֶה אַתָּה
טוֹרֶפֶת קְלָפִים וְרוּחוֹת בְּדֹלַח כְּלוֹאוֹת
וְהָאֵלוֹת, הֵן מְחַכּוֹת לָהּ בַּפְּטָמוֹת מְכַנְּפוֹת,
וְאַנִּי תְּמִיד הָאֲחֻרוֹנָה בַּתּוֹר.

מְרִי פּוֹפִיּוֹס

שְׁמַעְתִּי אֶת הַזִּיּוּפִים וְהַתְּפִלוֹת
בְּשִׁירִים וְשָׁבֵאוּ מִיְרִיד הָעִיר הַגְּדוֹלָה.
חִפְשָׁתִי אוֹתָךְ בֵּין תַּחֲנוּת רַכְבֶּת שְׁקוּפוֹת
מִפְּזַרְת מַכְכֵי זֹתִי
רַגְלֵי עֲטוּפוֹת גְּרַבְיוֹנִים כְּחֵלִים לְהַסְתִּיר
כַּמָּה יָדַיִם נִגְעוּ שָׁם.
וְרֵאִיתִי אוֹתָךְ
בְּאוֹר שֶׁמֶשׁ כְּחֻלָּה, רִיחַנִית,
רוֹקְדָת עִם מְטָרָה מְתַעוֹפֶכֶת.
בָּאת עַל מוֹשְׁכוֹת גּוֹפֵי,
הַזֹּזֶת אֶת הַיָּד עַל הָרֶגֶל
וְנִגְעָתָ בְּנִילוֹן הַלֵּב.

גְּבָרִים

בְּגִידָה כְּמוֹ מְטֹאפוֹרָה שֶׁל אָגָס.
לְחַסֵּל מַשְׁהוֹ כְּנֶשְׁהוּא יָרֵק וְטָרִי,
לְהַגִּיד שְׁהֵיָה מְתוֹק
אָבֵל אֵין מַה לְחַפֵּשׂ אֶת א',
כִּי יֵשׁ לָהּ
חֶתָן מִיַּעַד,
זֹאת כְּבָר סְבָה לְהַתְרַגֵּשׁ
וּבְשִׁבְלִי
רַק עוֹד סִימְפֹטוֹם בְּגָרוֹן,
אֲנִי חוֹשֶׁקֶת
בְּמַרְצִיפֵן מִתַּחַת לְשִׁמְלָה שֶׁלִּי
אָבֵל יֵשׁ כָּאֵן אֲנָשִׁים.

אֲזֵ הִיא בָּאָה
מְחַבֶּקֶת אוֹתִי,
וּמָה אֲנִי אֲגִיד לָהּ מְלֶכֶד זֹאת,
שְׁאֵהֲבִתִּי אֶת רֵיחַ הַתַּפּוּז
שֶׁל גּוֹפָה הַנְּתוּז
לְרִסִּיסִים,
וְאֵת עֵינַי הַזְּכוּכִית שֶׁלִּי,
וְשֶׁהִיא עוֹד יוֹנֶקֶת
מִשְׁדִּים,
לֹא שֶׁל אָם,

וְשׁוּב זְקוּקָה
לְצִלְלֵי הַמַּנְדּוּלִין
לְשַׁחֲבֵרְתִי בְּשִׁבְלָהּ.

אֲנִי רוֹצֵה לְהַפְרוֹת אוֹתָךְ,

אֲנִי חֹלֵב אָדָם

מִהַתְהוּם שְׂבָךְ.

וְשׁוּב אֲנִי הוֹלֵכֶת לְהַפְסִיד אוֹתָךְ

בְּשִׁבְלֵי הַחַיִּים,

וּלְהַפְסִיד אוֹתִי

בְּשִׁבְלֵי גְבָרִים.

מִסְכַּת סוּטָה

אֲנִי אִשָּׁה סוּטָה. עֵינַיִם נְקוּפוּיָהָ. פֶּה סָתוּם. נֶפֶשׁ קְבוּרָה בַּחוּל.
מִחֶכָה שְׁתַּפֵּל בְּבוּרֵי.
אֲנִי אִשָּׁה רְהוּטָה. הִפָּה מְדַבֵּר עֲבָרִית.
הָעֵינַיִם בּוֹכוֹת מֵהָר. חֶלֶשׁ. לֹאט. בּוֹזְמָנִית.
אֲנִי אִשָּׁה פְּרוּטָה. נִכְנָסֶת מֵהַכְּנִיסָה הָאֲחֻרִית.
לֹא מְרַחֶמֶת עַל אֶף אֶחָד. גַּם לֹא עַל שְׂאֵהָבָה נִפְשֵׁי.
אֲנִי אִשָּׁה חֲלוּטָה. כּוֹסֵי שְׁבוּרָה מִתַּחַת לְנִעְלֵי. מֵינֵי מְכַפֵּל. לְשׁוּנֵי בַעַל.
גּוּפֵי מוֹרָם מַעַם.
שׁוֹרוֹת הַשְּׁפָתַיִם מוֹלִידוֹת נְשִׁיקוֹת עֲבוֹת.
אֲנִי אִשָּׁה נְחוּטָה. צָרָה לְמִטָּה וּרְחֻבָה לְמַעְלָה.
הַיָּדַיִם מוֹרְמוֹת בְּאֲדִישׁוֹת שָׁל מִי שְׁנֹת־פָּסוּ כְּבָר פַּעַם.
אֲנִי אִשָּׁה חֲנוּטָה. חִזָּה לְבַד בְּתוֹךְ אַרְוֹן חֲשָׁמַל.
הַרְגָלִים מְעוֹכוֹת בְּגִלְלַי אֵיבַר מִיָּן שְׁנַפֵּל.
הָאֲזָנַיִם זוּג נוֹפֵל מִמְדְּרָגוֹת.
אֲנִי אִשָּׁה כְּפוּתָה. שְׂדֵי מוֹזִילִים אֶת מְחִירֵי הַחֶלֶב.
אֲנִי מוֹכֶרֶת תָּא וְעוֹד תָּא, אֲנִי אִשָּׁה מְתָה.
אֲנִי שׁוֹתָה אֶת הַמַּיִם הַמְּאָרְרִים.

חיל מארינס

הבטחת שפתחור אלי
חיל מארינס שלי,
שערוטיך כחול מדבר.

הבטחת שתנקה את בגדי מכי,
שתאהב אותי
חיל מארינס שלי.

הבטחת להצליב את רגלי
בפתח המחסנית.
הבטחת שתשבר אתי חיל מארינס.
הבטחת

לאסף לי דמעות פרחים
בתוף ידי שלג זוהרות,
ומלאכי מים שקופים, רפים,
נושפים בין מאורות בטני,
ואני רטבה
אתכסה בוכה בך,
כסילופון שלי.

יְהוּדִיָּה מְעֻזָּה

גִּדְרַר מְתַעוֹרָרֶת בְּנִשְׁיַקֵּת הַפְּרָדָה.

שְׁפָתַיִם עֲטוּפוֹת פֶּד גָּזָה.

יְהוּדִיָּה מְעֻזָּה

אִשָּׁה חֲזִיה בְּתוֹךְ סוּגְרִים.

מְנַעֲנַעַת אֶגֶן לְקוֹל פְּצָצוֹת זְרִחָן.

מְנַגְבֶּת חוֹמוֹס אֵשׁ

רוֹקֶדֶת עַל הַדָּם שֶׁל הַחֲמָאָס.

שְׁפָתַיִם מְנִסּוֹת חוֹשְׁפוֹת

גוֹף בְּרִצּוּעָה שְׂצֵה"ל אָנֹס.

יְהוּדִיָּה מְעֻזָּה

אוֹכֵלֶת מֵהֶצֶד

מִלְפָּפוֹן חֲמוּץ בְּשׁוֹקוֹלָדָה.

יְהוּדִיָּה מְעֻזָּה

מְדִים שֶׁל חֵיל נוֹלָד

בְּלֵב גְּרָאָד.

יֵשׁ לִי בְּעֻזָּה קְרוֹבֵי מִשְׁפָּחָה מְעוֹפְרֶת יְצוּקָה.

יש לי מקום בקהל שצה"ל קטל.

לילית

והיא מביאה לי

נחמות

על גחלים.

שוכבת על זנב נחש

שאהבה חנה.

בין רגליה פטמות מים כחלים

והיא חולבת את הים.

פֶּה רַף

אם את אוהבת דגדוגים
אני יכולה להדגים.
יש לי פֶּה רַף בפתחונים
פֶּרַח פֶּה,

זו כל הזמן מתפורר לח.
חלמתי אֶתמול על זה
שֶׁאני יושבת אתכם
על ספסל מעץ מקלף,
כֶּשֶׁאני לצדך זה אליך
כֶּשֶׁאני לצדו זה אליו.

והוא ואת מנשקים אותי,
את היית הראשונה
והוא השני,

הרגשתי כמו פרוסה של לחם
מרוחה מצדה האחד
במרח אָזו,
ובשני בקרמבו תותים.

הוא מכיר אותך ממני,
את לא יודעת,
הוא סוחר אָבֵרִים.
הוא מזכיר אותך
כמו שמזכירים להציץ במניו.

ואני רוצה אליך יותר,

אָנִי נִפְתַּחַת

אִיךָ שְׂאֵת

חֹטְפֶת לִי אֶת הַפֶּה

כְּמוֹ נוֹצָה עַל דְּבַדְבָן

אָנִי נִחְצִית

עֵינַי תַּחַת עֵינַי

וְשֵׁן תַּחַת שֵׁן.

פְּעָמַיִם בְּבֵל

הַדְּמָעוֹת חִלְשׁוֹת
פִּיִּי עֲבָדִים,
בוֹנוֹת מְגַדְלִים
שְׁשִׁיכִים לַשָּׁמַיִם.
כְּשֶׁהָעוֹלָם הִזָּה יִתְמוּטֵט
אֵל תִּשְׁאַלֵּנוּ אוֹתִי
לָמָּה,
מִתַּחַת לַמֶּדֶף
הַהִפְכָּפֶן שֶׁל הַשָּׁמַיִם,
נְבֻטוֹת שְׁתֵּי עֵינַיִם
תַּחַת שְׁמֵשׁ פְּעָמַיִם,
מֵאַבְדָּת גֵּן עֶדֶן בְּרָחִים.

כְּשֶׁכָּל עֵינִי תִשְׁטֹף
אֵל תְּרוּצוּ אֵלַי,
אֲנִי אֶרְדֵּם מִהַמְרֻכָּבָה אֲלֵיכֶם.

אֲנִי אֶרְדֵּם
אֵל סוּף הַגְּלִישָׁה,
כְּשִׁיִּי הָאָדָם
יִקְצְרוּ זָהָב,
כְּשִׁיִּי הָאָדָם
יִבְרָאוּ כּוֹכָב,
אֲנִי אֶרְדֵּם
אֵל סוּף הַגְּלִישָׁה.

וְהִרְסָה הַזֵּה
הוּא הָאֵל הַבּוֹעֵט
בְּמִלּוּא עֲרֹמוֹ,
מִתַּחַת לְאוֹרוֹת
הַנְּשָׁבְרִים בְּאָדָם.

אֲנִי רַעַמַת הַגְּשָׁם ;
אֲנִי הַיָּרֵחַ בְּמִלּוּאוֹ ;
אֲנִי הַשֶּׁמֶשׁ בְּנִפְיֵיהָ
מִתַּחַת לְהֵינוֹמָה אֲדָמָה
כְּדָם הָאוֹרוֹת ;
אֲנִי הַרוֹקֶדֶת שְׁלָכֶם
עַד סוֹף חַיֵּיכֶם.

פּרַפּר חֶלֶב

צְעָדִים שֶׁל אִשָּׁה הוֹלֵכֶת
עַל דְּמַעוֹת יְפִיּוֹת.

מוֹזַגַת חֶלֶב פּרַפּר
וּמְעַרְבֶכֶת,
שֹׁפָה תַחְתּוֹנָה
מְנַדָּה אֶת דְּמִי
מִתְלַקַּחַת בְּרִחֻם אֲמִי.

חֶמֶה
כְּמוֹ טַמְפוּרָה אֲדָמָה.

אָחֹזר לְגִלוֹת הַנְּשֻׁמָּה
לְלֹא גוֹף.

פּרָפּר פּרָלִיז

פּרָלִיז שְׁלִי, הַדְמָעוֹת מְנַקְבוֹת אוֹתִי.
אֲנִי יוֹסִינָה כְּאֲדַמַּת יוֹרְסִינָה
בְּקוֹעָה.

אֲתָה כְּמוֹ חוֹר בְּאֵזֶן
שְׁנַסְתָּם
וַיִּמַּת לְהִתְנַקֵּב
שְׁנִית.

מְכַרְתָּ אֶת קוֹלְךָ,
יוֹסֵר-נְשִׂימָה
כְּחֻלְזוֹן בְּלִי בַּיִת
לְיָדַיִם הַרְכוֹת בְּתַבֵּל.
וְאֲנִי יָדִיו, נוֹצוֹת וְנִיזוֹ,
לְמָה אֲתָה מְחַכָּה?
קוֹלוֹת שְׁפִיכָה, מְזִיגָה, בְּעִירָה,
בְּתוֹךְ הַגִּ' יִנְסֵ שְׁלִי,
אֲתָה הַנְּרַקִּיס
בְּתוֹךְ הַפִּיס שְׁלִי.

פּרָלִיז שְׁלִי, תֹאכַל אוֹתִי.
הַאֲגִזִּים שְׁלִי נְשַׁבְּרִים כְּשֶׁאֲתָה שָׂר,
קוֹל שֶׁל מְלֶאכֶּה חָיֵב לְהִשְׁמַר קָר.
אֲנִי נְשִׂימָה שֶׁל פּרָפּר

מְשׁוֹקוֹלָד נִמְס בְּבָכִי ,
וְאַתָּה עוֹד שָׁר
עַל בּוֹעוֹת הַדָּלָב
וְעַל הָעֵטִיפוֹת שֶׁנִּפְתְּחוּ בְּתוֹכִי ,
וְרוֹקֵד
עִם פִּיּוֹת הַדְּבִשׁ
הַמְחַלְאוֹת בְּנִגְיֵעוֹת
כְּנֶפֶי .

קַח אוֹתִי רְגַע לְפָנַי שְׁאַנִּי עֲפֹה
אֶל אֶרֶץ הַמַּלְיָם הַנִּמְחֹחוֹת בְּפִי ,
נִגַּן אוֹתִי רְגַע לְפָנַי שְׁאַנִּי פֶרֶר פְּרָלִיּוֹ .

מורידת השלגים

היא מתה עם הברנזים באגם.

לאן נשסתכלו,

מצאו אשה ברבור

עם גוף כחל חשוף,

ועינים שחרות

עינים שבורות.

ובבקרים הרטבים

פרחו בענפייה פרחי דבש לבנים,

כוכבים נופלים קראו לה

מורידת השלגים.

וכשנפתחו לה הפנים

מריס הירס,

היא שקעה באגם

עם הברנזים האפרים,

בדמה פרפרים.

ולי היתה ילדת כשפים,

עם מצופים קטועים

וזימים של דגים.

ג'ייקו רולינג

בואו בנות המוזות,
ג'ייקו רולינג
ובלינדה קרליל,
בחיוף נוצה דגדגני,
אמבר, ענבר, משמש,
פטצ'ולי, קונכית נגיל,
נרד, שזיף, ברוניקה,
מג'נו-ליה,
והפת כתפוז דם, נטבל בקסד,
בואו כפר, רולינג ובלנדה,
חבצלות מים מטפטפות
על קלפות עץ טוליפ סקסי נורא,

כי הבחור שלי, הוא מבין בגיטרות,
אבל לא ביסמין.

קִרְבָּה

תִּחְזְרֵי הַבַּיְתָה
בְּעַקְבֵי שְׁטוּחִים
וּבְכַפּוֹת רַגְלִים שְׁקֻטוֹת.
תִּשְׁפְּכִי אֶת הַתִּינוֹק שֶׁלָּךְ
עִם צָבַע מְלֹאכּוֹתַי כְּחֹל.

לֹא יִפְנוּ אֵלַי פְּנִיךְ
הַדּוֹרוֹת צְעָקוֹת.
בּוֹאֵי מְחַרְרֵת עוֹר הַתָּפַח,
תִּסְתַּמֵּי אֶת פִּי בְּאֶרֶז צְהַב.

אִמָּא, אֵת לֹא תִהְיֶי שְׁלִי
תְּמִיד תִּהְיֶה אִשָּׁה זָרָה
שֶׁתִּפְתַּח לִי אֵת הַדָּלֶת
תְּדַלֵּק בְּחֹדֶר הַמְּזַרְגּוֹת אֵת הַמְּנוֹרָה,
תַּעֲבִיר אֵת לְשׁוֹנִי
בְּאֵשׁ תְּמַרְהִינְדִי,
תִּינִיק אֵת נְשָׁמְתִי
הַרְעֵבָה כְּצִפּוֹר,
בְּמָקוֹם אֵין רֶחֶם בּוֹ.

לֹא תִאֲמִינִי לִי אִמָּא, אֶתְגַּלֶּה אֵלֶיךָ בְּחֵלוֹם, וְאֶאֱרָב לְשִׁנְתְּךָ,
אֶפְלוּ בְּמַחִיר הַשְּׁלוֹם

לא תסכימי למנות לאויבי עד.
לא תאמיני לעיניך אִמָּא,
גם למלאך המות אָבִי.

אני סופרת את הדקות הפואבות
עד למותי
אותו לך אָבִיא.

לעולם יפנה אלי קולך ויאים
לחזור לתפלותי
הנדחות מאם.

תהיי לא אם,
לא אחות,
אספה לך,
תתקמטי בקרבי כמו עֶבֶר
בנציבת מלח.

אל תדאגי לי אִמָּא,
תמיד תהיה אשה זרה
שתמלא לי את האמבטיה
במים המטהרים של הקרבה.

קשקשים

ראיתי אותו שוכב על ערש דוי,
על מטת ברזל קטנה,
פרפר הקדר הפחל
שלח אותו לנוח.

הלב כבד לא נפתח
היד כבד לא תקח מהתפוח.

גוף צמר הגפן עזב אתרוג עכשו.
עיניו מציצות מבעד לוילון גלאוקומה,
והוא עוד מרגיש איש
ונדמה שאינו חיב עוד באשה.

הנה כבד לא קיץ, לא אביב,
לא חרף, לא סתו בי,
ונדמה לי שהוא אינו זכאי יותר להיות אבי.

הלא תבין
מקשקשים הם חיינו.
רגליו משננות
הן הולכות בלי שיש להן לאן.

עוד לא ילד,
לא אב,
לא סב בי,
והנה אבי עכשו עקרב על חלוני.

רגלים

קח אותי למגדלור
להגדיל את זכוּכית העור,
קלפתי את הסנפירים
והטבעתי את בתולי
במצולות הים.

בכיתי דמעות קצף כסופות
כשנערוּת הים סבנו אותי בריחות
הפראים

נשל הנשיקות הירקות
והתכו תלומות
על גופי הדגי
ובצפורי מלח רעבות
כסיתי את עיני.

קפצתי ראש,
ורגלי ישובו
מחכות במחלה,
שרק אבוא
וארכיב אותן,
שרק אושיט את היד לבן
התמותה,
לגבר, שאינו ראוי לתכלת דמי,

שְׁלֹא כְּדַאי שְׁאַרְעִיד סְנַפְיָרִים בְּתוֹכִי
לְצִלִּיל זְנָבוֹ הַמְּלֹאכּוֹתַי.

כִּי צְדָקָה הַמְּכַשֶּׁפָה,
שְׁרָאֲתָה לִי
בְּבוֹעַת הַדְּמָעָה,
שְׁאִינִי יְכוּלָה לְהַחֲתוֹד לְחֻצִי.
חָבַל עַל הַרְגְּלַיִם
שְׁאִין בְּהֶן שׁוֹם דְּבַר חֲלוּמִי,
אֶפְלוֹ לֹא מִינִי,
וּבְטַח לֹא אֶתְיַפֶּה
בְּכַשׁוּפִים כּוֹשְׁלִים אֵלֶּה
שְׁהֵם כְּמוֹ פְרוֹת סֶרֶק
בְּנֹשִׁים שְׁאִינֶן פּוֹרִיּוֹת,
כִּי כָּל זוּג רְגְלַיִם נִבְרָא
בְּשִׁבִּיל לְלֶכֶת לְאֲבוֹד.

במבי

ירדנו במדרגות בית הקולנוע, עינאור ואני.
טמפרטורת הגוף שלי התיזה צבעים על בד החולצה החלקה שלו.
כשהוא דיבר רציתי שהרוק שלו יפגע לי בפנים.
הפייה הכחולה שלי שפכה זרעי אורכידיאה לתוך חורי הגרביונים.
האופניים המעופפים שלה הטילו צל על הכביש, היא התעופפה עם האיש
הירוק ברמזור,
ואני ועינאור המשכנו לדבר.
לפתע התנגש בנו בחור צעיר רוכב על אופניים, הוא ניסה לגנוב ממני את
האור,
אבל עינאור אמר לו:
"חכה רגע, אני צריך להיפרד ממנה."
אני ניסיתי לנחש מיהו אותו בחור אשר יגורתי בא לי.
הלכתי בעקבותיה של הפייה, היא רצה אחרי איש הכביש, ואני רצתי אחריה.
נפרדנו והיא אמרה לי:
"כשחותכים את השיבולים כואב לרוח..."

גנב האינטימיות נדחק ברווח שבינינו.
עינאור פסע לעברי, מנסה להיות פרפר נחמד.
רציתי לתלוש לו אחת מהכנפיים, הבחור שרכב על האופניים התרוצץ סביבו
כמו לולאה סביב הביצים.
נכנסנו אל תוך שביל חבוי בגן עורבים המוביל לאיבוד.
עינאור העמיד חכה בין הרגלים שלי, וזרק פיתיון לבחור:
"תכיר, זאת במבי,"
אני לא אמרתי: נעים לי מאוד.
עינאור הסתכל לי בעיניים ואמר לי:
"במבי, תכירי, זה יונתן."
התכווצתי לגודל של צרעה.
הריסים שלי הסריחו מתשוקה לבכות.
יונתן בא לקחת את המלך שלי.
שמעתי את שמו המפורש.
על הנער הזה כל כולי התפללתי:
אלי, אלי, שיגמר, הוא הפציע בי לב שלא יתאחה לעולם.
חבורות אהבה צהובות הפשיטו אותי משמלתי הלבנה.
אני ועינאור עמדנו קרובים זה לזו. העיניים שלי נמרחו עליו.

גופי רעד כמו ג'לי על חמאת בוטנים.
רציתי לפתוח לו את האבזם.
רציתי לתחוב את ידי עמוק בתוך הכיס שלו. רציתי להרטיב את פתח החולצה
שלבש.
רציתי לאחוז בו באצבעות של תינוק הלופת את אימו.
הוא אמר לי: "קבעתי איתו. אני צריך לחזור."
הפה שלי נשבר כמו חור של בייגלה.
הוא שאל אותי: "מה זה המבט הזה?"
היתממתי: "איזה מבט?"
לא רציתי שעינאור יראה אותי חשופה לקור, אבל סופת הדמעות נמשכה לתוך
הפרצוף האהוב שלו.

רציתי לסחוב את ידיה של הפייה, רציתי שתמיס לי את שק דמעות הפחם על
גבה,
חיכיתי לעזיבתו
של הירח המלא בכניעה של נידונה למוות.

הייתי מרוטשת, עם פנים פתוחים של קבר, הייתי גוויה-חצי מתה, התפרקתי
לכל עבר.
נעשיתי כל כך רעבה לחום הגוף שלו, נקבוביות העור הפתיות שלי עדיין ציפו
לאצבעות שלו.
חיבקתי את עינאור כמו שחיבקתי את הבחור הג'אנקי שאהבתי פעם, ההוא
שעזר לחבר שלו לאנוס אותי.
התחבקנו חזק, אחרי שהאנוס נגמר.

זחלתי מתחת לערימת הסיוטים שלי.
השתדלתי להיות נמוכה ככל האפשר.
הפה שלו עוד הספיק לחמם לי את התחת
באדישות של קאוובוי לבן, כשאמר לי:
"נתכתב במיילים."
נשארתי בקרן רחוב, הוא הפך אותי לחיה נדירה, לכודה בתוך הלילה.

המרפקים שלי השתפשפו ברצפת הכביש.
הציפורניים שלי נעשו שחורות ומלוכלכות.
העצמות שלי נעשו רכות, כאילו לא היה קיים משקל בגופי.
ליבי חמק ממני כמו אוויר הנכנס לחזה ויוצא ממנו.
הקור חדר לגופי וצרב את אוזניי החומות.

עצרתי מונית, וביקשתי יפה מהנהג:

"קח אותי לגן-חיות".

לא זכרתי למה אני חיה. נעלמו לי תאים עם מילים מהמוח.

הבכי ירד וגבה ותפח כמו עוגת תפוזים.

הביציות שלי נפרדו מהחלבונים, וחזרו לתוך קליפות קשות.

מהמחשוף המשולש הציצו עיניים קטנות

ולדמעות לא היה אכפת לבכות.

תפוח

דמעות חנה שהתקלפו
מעל פניה
נהפכו לפרי
שער ערוה נשי בטעם אדמה
צורכת עין אחת מזהב
ועין אחת מדם.

קנגורו

הנשיקות נארגות דם,
אתה מקלף אותי
נוגע נגיעה ועורק,
אני חשופת עור
וזכה,
פני מתכשפות כפטריות שמש.
וכבר אכלת את בשרי
והפאב הכחל שלי
דביק וצהב כפני,
כמה תשלם לי על זה?
קח בתשבון,
גם עיני נקרעו מצבען בסוליות שלג.
וברקודי ביצר הקבאתי קנגורו מנמנם
בכיס, מראת חלום אחת.
אתה בתוכה, קוטף נשיקות פטל לשפתי,
והן נפתחות
וצועקות בלשד לשונותיך
בזריחת דמדמניות כחלות.

מְתִילָד

אֲנִי נוֹעֵלֶת אֶת מְתִילָד בְּאָרוֹן,
יוֹשֶׁבֶת עַל חֵלוֹן
וּבֹחֶשֶׁת דְּמָעוֹת קָרַח.
הַעֲצִים אֲדָמִים.
לְאֵלֵהִים לֹא נִמְאָס לַעֲשׂוֹת שְׁלֵג.
הִרְחַם מִתְחַבֵּא מִמְּנִי,
אֲנִי מְטַפֶּסֶת עַל פְּרִיחַי הַשְּׁלוּלִיּוֹת
הַלֵּב שְׁלִי רָטֹב בְּתוֹךְ הַשְּׂקִית.
הִיא גּוֹנֶבֶת אֶת הָרוּחַ לְעֵנָנִים
מְתִילָד,

סוּפּוֹת הַחוֹל שֶׁבְּעֵינַיָהָ הֵן שְׂתִיקוֹת רַפּוֹת
שְׁנוּלָדוֹת עִם פָּנִים דּוֹקְרָנִיִּים,
וְלִי יֵשׁ פְּרוּחַ עַל הָעוֹר
אִז אֲנִי חֲסִינָה לְכַפּוֹר,
יֵשׁ צְפָרִים מוֹזְרוֹת בְּלִי מִקּוֹר
אֶפְשָׁר לַעֲשׂוֹת כָּאֵן פּוֹדִינֵג מִשְׁלֵג
אוּ לְמִכַּר כְּרִיּוֹת וְרִדּוֹת
וְכַדּוּרֵי צְנָה בּוֹעֲרִים.
מְתִילָד אוֹהֶבֶת אוֹתִי, וְהִיא דּוֹאֶגֶת לִי,
אִז אֲנַחְנוּ נִפְגְּשׁוֹת כָּל לַיְלָה.
אֲנִי מְסַפֶּרֶת לָהּ הַכֹּל בְּלִי לְדַבֵּר.

לְמְתִילָד יֵשׁ אַרְבָּעָה גְרוֹנוֹת
וְהִיא דְּבִסִּית.
אֲנִי שׁוֹכֶבֶת עַל הַדְּשָׂא שְׁלָהּ
וְהַעֲצִים מְסֻמִּיקִים.
הִיא מוֹשֶׁכֶת אוֹתִי בְּזֶנֶב הַפֶּה
כְּשֶׁמְלַאֲכֵי הַשְּׁלֵגִים נוֹפְלִים עָלֵינוּ.
כָּל פַּעַם שֶׁאֲנִי רוֹצֵה לְדַבֵּר
הִיא פּוֹתַחַת אֶת הַפֶּה.
אִם לֹא יִקְרָה כְּלוּם לְאָרוֹן

אָנִי מִמֶּשׁ אָסֶבֶל.
הַעֲצִים כָּאֵן מִתְפָּרְקִים
לְפָעַמִּים נִדְמָה לִּי שָׁהֵם עֲשׂוּיִים לְגוֹ יֶרֶק.
נִעְרוֹת הָרוּחַ שׁוֹרְקוֹת
כְּשֶׁהֵן רוּצוֹת לְנוֹחַ,
הֵן נֶעְצָמוֹת מִיָּד
וּמִסִּתְרָקוֹת בְּשָׁנָתָן.
זֶה רַק הַפְּחַד לֹא נוֹתֵן לְמֵתִילָד לְנַגֵּן
אֲזִי הִנֵּה הִיא מְכַנְּצָת אֶת עֵינֶיהָ
כְּמוֹ חֲתוּלָה אַכְזָרִית, מְתַנַּפְּלֶת,
אֶפְלוּ כְּשֶׁהִיא קוֹפֶאת
לְמֵתִילָד יֵשׁ לָב.

הוראות לאהבה

נתרפו בלב הנכון לאהב –
והכונה ללב שמצד אחד עוזב
ומצד שני רך ונושב,
ולא יחטא בנסיון להיות
מצג לראונה.
האהבה הלא־רצונית
היא התפוצות פללית של הקטנות
וצליל סטירה עטופה בדמעות צורמות.
פוגי את לפר אֵל החצים,
לפני שאת מתחילה לאהב, תתרגלי קודם להתקרב לחפצים.
תחשבי על פאב טוב שייעזר לך להאדים,
במקומות הנכונים, ועל דגים שיוצאים מהמים קפואים.
עם בוא האהבה יש לכסות את העור בכגדים,
ואת העינים להשאיר פקוחות.
החם הממצע של אהבה: 180 מעלות לפחות.
יש לכבות בזהירות את הפנים אם הן נשרפות.

אַשְׁתִּי

אַשְׁתִּי

פְּנִיָּה

עֲטוּיִים עוֹרוֹת מִתְּכַת
וְתַחֲרָה לְבָנָה עַל שְׂפָתֶיהָ,
עֵינֶיהָ דוֹמְעוֹת בְּלִי הַפְּסֵק.
אַנְחָנוּ רְצוֹת כְּעַפְרִים מִשְׁתוֹכְבִּים
לְעֶבֶר הַנְּהָר, רְטֹבוֹת עַד צְנֹאֵר
הַרְחֵם.

קִר לִי, כָּל כֶּף חֵם, עֵינֵינוּ מִשְׁלָגוֹת,
אֲנִי נוֹתֵנֶת לָהּ אֶת יָדַי
שְׁלֹא נִפְרָד,
וּבְתוֹךְ הַנְּהָר הַשֶּׁקֶט
יֵשׁ שֶׁקֶט שְׂאֵינָנוּ קִים
שְׁעוֹבֵר לִי
שֶׁהִיא אוֹהֶבֶת.

רַגְלֶיהָ שָׁל אֲשֶׁתִּי מְדַבְּרוֹת,
מְזִיזוֹת מְלִים
בְּכַפּוֹת הַרְגְלִים
וּמִתְקַרְבוֹת,
עֵינֶיהָ הִזְקוּפוֹת מְעַבְרוֹת אוֹתִי
וּמִתְעַגְלוֹת.

אֲנִי חוֹשֶׁפֶת אוֹתָהּ
שְׂדֵי קְפוּאִים בְּתוֹכָהּ וְהַפְּטָמוֹת צוֹרְחוֹת.
כְּשֶׁהִיא נוֹגַעַת בִּי תִינּוֹקוֹת מְתִים בֵּין
יָדֶיהָ,
יֵשׁ קֶמֶט בֵּין כְּנָפֶיהָ
שְׂאֵנִי נוֹשֶׁפֶת.

אהובתי נהר

אהובתי בית עם וילונות כחלים
שטה אלי,
ידיה כרשית
לזכדות את בשרי השקט.
הימים רודפים,
הנסיכה שלי ישנה בתוך צדפה
שתי עיניה בכי ונשופים.
אבדתי בסערה
דרך תלויה בענן רטב
אני שופכת את עצמי
מתוך כפת הירח שלה.
גופי נולד בתוך מסגד אהובתי
מחליק על ריר קונכיית אהבתה,
ובשבילי הפעמונים מצלצלים
נערת הכנסייה ונער הנהר
באים לבקר אותי,
עין הנהר צועניה מכשפת
פניה נקבוביות עשן
במראות זמן חלודות,
אהובתי מתחרה על לבי,

עיניה לוגמות
ממי הנהר.

אני צפה מעל גב אהובתי, היא מלקקת לי את השערות הכחלות בגרון,
נהפכת לפרח הלוטוס שקטפה
אני צפה בקרום החלב של תפלתה
השמים באים עלי בנפילה של כוכב.

אָמָא אומֶרֶת אַתָּה עוֹד יְכוּל לְהִשְׁתַּנּוֹת

אָמָא אומֶרֶת שְׂאֵתָה עוֹד יְכוּל לְהִשְׁתַּנּוֹת, ג'וֹן,

גַּם לֵב שְׂבוּר פּוֹעֵם כְּמוֹ לֵב שָׁלֵם;

אָמָא אומֶרֶת אַתָּה עוֹד יְכוּל לְהִתְפַּתּוֹת, ג'וֹן,

כּוֹאֵב לֵךְ הָרֹאשׁ כְּשֶׁאַתָּה לֹא חוֹלֵם.

יֵשׁ מְחִיר לְחִפְּשׁ שֶׁל פֶּרֶפֶר,

אָמָא אומֶרֶת אַתָּה עוֹד יְכוּל לְבָרֵחַ, ג'וֹן,

אַתָּה יְכוּל לְשִׁבֵר אֶפְלוֹ מְאַסֵּר עוֹלָם

אַתָּה יְכוּל לְבָכוֹת כְּשֶׁאַתָּה לֹא רוֹצֵה לְהִיּוֹת גָּבֵר.

יֵשׁ אֲהָבָה בַּחוּץ שְׂמֵחָכָה לְהַכְנִיס לְתוֹךְ הָרֹאוֹת,

אָמָא אומֶרֶת אַתָּה עוֹד יְכוּל לְהִזְדַּכּוֹת.

אָמָא אומֶרֶת שְׂאֵתָה עוֹד יְכוּל לְהִתְאַהֵב, ג'וֹן,

אָמָא אומֶרֶת אַתָּה עוֹד יְכוּל לְהִתְגַּעְגַּע פְּנִימָה.

יֵשׁ לֵךְ יְלִדָה שְׂמֵחָכָה לְרֹאוֹת אוֹתָךְ בַּחוּץ.

אָמָא אומֶרֶת שְׂהֵיִיתָ פֶּעַם יְלִד טוֹב,

אַבֵּל בְּרָגַע אַתָּה עֲדִין מְסַגֵּל לְהִיּוֹת מְסַכֵּן מְדִי, ג'וֹן.

מִיִּשְׁהוּ אַחַר אוֹכֵל אֶת הַדְּיִסָּה שְׁלֵךְ בַּסּוּף,

אַתָּה סֶתֶם אֶחָד שְׂמֵרִים וְעַף וְלֹא מְלֹאָה, ג'וֹן.

אַלְנָבִי 40

אָנִי הוֹלֵכֶת מִתּוֹךְ שָׁנָה

אָנִי קָמָה מִתּוֹךְ שָׁנָה

אָנִי יִשְׁנָה מִתּוֹךְ שָׁנָה.

עָשָׂר שָׁנִים בְּדַגְמָנוֹת

לֹא סִבְלָתִי תִעְבּוֹדָה הַזֹּאת.

הִכְחִילוּ לִי אֶת הַמּוֹחַ

מְכָרוּ אוֹתוֹ לְמַדְעָנִים.

מְעַכּוּ לִי אֶת הַפְּכָד

עָשׂוּ מְמָנוּ רַבַּת זְבוּבִים.

קָשְׂרוּ לִי אֶת הַוְרִידִים הַשְּׁחָרִים

עָקְרוּ לִי אֶת בְּלוֹטַת הַדְּמָעוֹת,

תִּפְּרוּ לִי בְּגָדִים שְׁקוּפִים,

עָשׂוּ מְמָנִי הוֹן תּוֹעֲפוֹת.

הָיִיתִי צָמַח שְׁלוֹשׁ שָׁנִים

אָנִי שׁוֹכֶבֶת מִתּוֹךְ שָׁנָה

אָנִי כּוֹתֶבֶת מִתּוֹךְ שָׁנָה

אָנִי יִשְׁנָה מִתּוֹךְ שָׁנָה.

שַׁחֲקֵתִי בַעֲשָׂרָה סְרָטִים יִשְׂרָאֵלִים וְלֹא הִלְכָתִי אֶפְלוּ לְרֹאוֹת אוֹתָם.

הָיִיתִי אֶצֶל הַרְבֵּה בְּמָאִים קְשׁוּחִים.

לֹא סִבְלָתִי תִעְבּוֹדָה הַזֹּאת.

הָיִיתִי מְלַצְרִית בְּאַלְנָבִי 40,

לֹא סִבְלָתִי תִעְבּוֹדָה הַזֹּאת.

עָשׂוּר שָׁנִים בְּנִקְיוֹן
לֹא סָבַלְתִּי תְּעִבֹדָה הַזֹּאת.
הָיִיתִי מוֹכֵרֶת בְּכָל־בֹּרַחַי שְׁלוֹם
נִפְלַתִּי יַחַד עִם הַקּוֹלָבִים.
שִׁחַקְתִּי יֵשׁ בֶּשׂ עִם עֲצָמַי
לֹא סָבַלְתִּי אֶת הַהֶפְסָדִים.

הָיִיתִי קַבְרָנִית שְׁלוֹשׁ שָׁנִים.
אֲנִי הוֹלֵכֶת מִתּוֹךְ שָׁנָה,
יוֹשֶׁבֶת מִתּוֹךְ שָׁנָה,
יִשְׁנָה מִתּוֹךְ שָׁנָה.

בְּקִבּוּק בְּכִי לְאֵם

אֲמַרְתִּי לוֹ שְׂאִישׁוֹן

כְּמוֹ בְּרִבּוֹר שְׁחַר לְצִדּוֹ.

נִגְנַתִּי עִם נִמְפוֹת

עַל אֲזִנִּים שֶׁל פִּיל כְּחֹל,

נִשְׁמַתִּי זֶהָב זַעֲפָרוֹן

וּמַתַּחַת לְכַרִּית:

טַעַם חֶלֶב לִילָד

וּבְקִבּוּק בְּכִי לְאֵם.

הוּא נִרְדָּם בְּקוֹל רֶם

לוֹפֵת אֶת הַלֵּב בְּשֹׁפְתָיִם,

עוֹצֵם אֶת הָעֵינַיִם וּפּוֹקֵחַ אֶת הַמְּלִים.

דגובר

זה נעים שגובר מביט ככה

תן לי להיות תמונות

בתוך עיניך החומות,

צרה וצוקה

מערטלת, לא זרועה,

מסלעת, חרולה.

לא עבר בי איש לפניך

לא הצית בי אש,

דגובר מקום

חרב מאין אדם

ומאין יושב ומאין בהמה.

דגובר

קדקודו של מדבר

תן לי לעבר

קילומטרים של שום דבר.

יונים

שוב תחליקי על קרח כמו רקדנית מאמנת,
רק פהסתר תבקשי אהבה,
נעל אחת בודדה.

התחתנתי
ולפי שבור עדין.

מכתבים צהבים כמו פרחים מתים
בולים רטבים נחממים
לא מחכה יותר לדור,
ובשובך אצרח פשובך יונים.

יוֹנָתָן

כְּשֶׁאָנַע בְּאֶדְמָה
בְּשׁוֹט
בֵּין רְגְלָי,
לְכִסּוֹת אֶת הַחַר הַכָּחַל שֶׁל הַשָּׁמַיִם.

יוֹנָתָן גְּבוֹר מְלַחְמָה
הִבְיֵאֵנִי אֶל בֵּית הַיִּין
וְדַגְלוֹ עָלַי אֶהְבֶּה.

תִּפְשִׁיט אוֹתִי בַּמְלָאכִית,
תִּשְׁרֹף לִי אֶת הַנְּרִידִים בְּתוֹךְ הַחֲזֵה,
מִלֵּא אֶת עֵינַי יוֹנָתָן בְּדָבַשׁ קָשָׁה.

מוניקה שיגעע

תסמני לי את הלוטו
תפתחי אותי באוטו
תבלעי אותי כמו כדור אקסטזי
בלקוק מטאטא מרציפון,
כי שוב פשוף מצלח שקף
נשפה לי במטבח
כשאני מורידה את החוטים
מצנאר הביקני שלי
וזחלת כמו זונעה
בשקוי לילי.

מְלֹאכֵי חֲבֵלָה

בְּעֶרְבֵי רְאִיתִי אֱלֹהִים מְפָשִׁיט כְּנָפֵי נִמְפָּה

לְמוֹת עַל חֲבֵל דָּק.

רְעוּל פָּנִים בָּא

וְעֵינָיו מְזַמֵּינוֹת מְלֹאכֵי רְעִים

לְשֹׁבֵר נְטִיפִים שֶׁל מֶלֶח

בְּזַקִּיפֵי גוֹפָה.

מקל גִּשָּׁם חם

מקל גִּשָּׁם קָטָן שְׁלִי,
אָנִי יוֹדַעַת אֵיךְ אַתָּה שׁוֹכֵב עָלַי וּבוֹכָה אַחֲרֵי־כֵךְ,
מְכִירָה חֵלֶב מְכַשְׁפוֹת חֵם
מְבַעַד לְחִזְיַת הַהֲנָקָה שֶׁל הַגִּשָּׁם
אָנִי מוֹרַחַת קָרָם לַחֲוֹת עַל אֲדָמָה חֲרוּכָה מְדַמְעוֹת.
הַשִּׁיר נִדְמָה אֲבוּד בְּהִרְהוּרִים בְּעִיר הַזֹּאת.
אֵין אֶף אֶחָד שֶׁמְחַיֵּב אוֹתָךְ לִהְיוֹת
לְנִשְׁם לְתוֹךְ כַּפּוֹת הַיָּדַיִם שְׁלִי
מֵה שֶׁחֲשַׁבְתִּי צֵל הוּא בְּאַמַּת צֵל.

נימפי

נימפה נשחרה
דוהרת בשפתיים מפשקות
על סוסה כחלה מתנשפת
בלה קלה בקלע כלה,
מגרגרת זזה בגרון,
מלקקת לילדים קטנים את הביצים,
משפפת פטמות
בקרם שושנים ורד,
לבושה תחרה לבנה
מתעופפת.

נְשִׁיקָגוּ

אִם אַתָּה גִבֹּר
תִּכְבֶּה אֶת הַמְּנוּעַ
כְּשֶׁאֲנִי עֲרֵה בְּלִילָה
וְאַתָּה מְסֻתוּבֵב לְמִטָּה עִם הַהוֹנְדָה
תִּרְאֶה לִי אֶת הַסְּלִיד שְׁלֶךְ
וְאֲנִי אֶתֵּן לְךָ לְהוֹרִיד אֶת הַקְּסָדָה.
אַתָּה תִּמְדֹד לִי אֶת הַדְּפָק,
אֶת הַחֹם בֵּין הָרְגָלִים
יִלְד הוֹמוֹ שֶׁל אִמָּא
תַּעֲלֶה אֵלַי הַבֵּיתָה וְתִרְטִיב לִי אֶת הַגְּיוּרָה.
מִצִּיל שְׁלִי, קִפֵּץ לְבִרְכַת הַדָּם הַקְּפוּאָה,
עָרֵס עִם עֵינַיִם שֶׁל נְשִׁיקָגוּ, בּוֹא מִתַּחַת לְמִטְרֵיהַ שֶׁל אִמָּא
קַח לִי אֶת הַצָּרוֹר מֵהַצְּנוּאֵר, תִּפְרֹץ לְפִצְצוּצֵיהַ שְׁלִי,
תֵּן לִי לְרֵאוֹת צְפָרִים הַפּוֹכוֹת.
תִּטְבִּיל אֶת אַחֲוֵרִי,
תַּעֲשֶׂה כְּמוֹ בַּעֲלִי,
גָּרֵר אוֹתִי, שִׁחַרֵר אוֹתִי מֵהַגְּרוֹן שְׁלִי, נְשִׁיקָגוּ.

שְׁעֵשְׂנִי כְרָצוֹנוֹ

הֲרָצוֹן שְׁלִי נִלְקַח מִמֶּנִּי בְזָרוּעוֹת גְּבָרִים,
רֵאשִׁי מוֹרֵד כְּדָגָל
בְּחִלּוֹנוֹת הַשָּׁמַיִם הַגְּבוּהִים,
רְאִיתִי אֶת גּוֹפִי מִבֵּיט בִּי.

הֲרָצוֹן שְׁלִי קָרוֹב אֶל הַסּוֹף
עוֹד מְעַט אֶפְל לְזָרוּעוֹת זָרִים
יִגִּידוּ לִי לְקַסַּת פְּסָק זְמַן
מְרָצוֹנוֹת לְהִיּוֹת בִּי אוֹ לֹא לְהִיּוֹת.

רַק הַכָּאֵב מְפַרְפֵּר לִי בַּבֶּטֶן
מְכַרִּיחַ אוֹתִי לְהִיּוֹת בְּתוֹךְ גּוֹפִי שׁוֹב
הֲרָצוֹן שְׁלִי כִּכָּר לֹא חָשׁוֹב.

עַד מָתִי אֶסְפֵּר אֶת הַיָּם
שְׁלֵמֵד אוֹתִי לְשַׁחוֹת.
עַד מָתִי אֶכְרֹךְ אֶת הַגֶּשֶׁם
שְׁעֵשְׂהָ בִּי אֲנַחוֹת.

מָתִי הוּא יִגְאֵל אֶת גֹּל עֲצָמוֹתִי
מָתִי הוּא יִזְרַח בְּעֵמֶק לִילוֹתִי
מָתִי הוּא יִזְחַל כְּמוֹ מַיִם אֶל יָם
עַד מָתִי הוּא יִבְטִיחַ אֶת מַה שְׁשָׁקִים.

עַד מָתִי אֶפְקִיר אֶת הַדָּם,
עַד מָתִי אֶכְרֹךְ
שְׁעֵשְׂנִי כְרָצוֹנוֹ
וּכְבָּר אֵינִי לִי רָצוֹן בְּעוֹלָם.

אתה הכי חשוב לזבוב

מה יקרה

אם זה יקרה,

אם תקרא לי בעלי

אני אבעל אותך

בצמיד זרועי

ובמאור שדי,

אני אכניס לך

את כל המה-שמו

שמדבר אותך תמיד,

אני אפסיק לחלם

אותך כל יום,

זוחל מתחת לפנים

כמו תולעת משי,

ומרעיד לי את הדג

דגו, אני אדפק אותך

בקרקבו,

ואתה, אתה תהנה האהוב

הכי חשוב לזבוב.

יושב בְּבֵּאצ'וֹ

יִשְׁבְּתִי מִסְתַּכְּלֵת עַל עֲצָמֵי, בְּתַחֲנַת אוֹטוֹבוֹס קַטְנָה,
מְרִיחָה רֵיחַ שֶׁל גָּבֵר אַחֵר,
מְזַמְּנֵתִי לְעֲצָמֵי אֶת הַתִּיקָה,
וּפְתַחְתִּי אֶת הָרוֹכֵסָן.
בְּצַפְרָנִים הָאֲרָפוֹת שֶׁהָיוּ לִי הוֹצֵאתִי טֶמְפוֹן
אָדָם
רְטֹב לְגַמְרִי, וּמִצְצָתִי אוֹתוֹ כְּאִלּוּ הָיָה סִפְרִיָּה עַל חוּט.

קִלְטֵתִי אוֹתוֹ יוֹשֵׁב בְּבֵּאצ'וֹ
טוֹבֵל בְּיַיִן,
מְאַבְזָר וּפְמָבִי.
רוֹשֵׁם אֶת פְּנֵי
עַל דֶּף נָיִר.
שֶׁעָרוּ אֲדָמוֹנִי,
בְּשָׁרוֹ שֶׁל צִיד בְּחֲצָרוֹת חִשְׁוֹד.

אִי־אֶפְשָׁר הָיָה לְהַגִּיעַ מֵעֵבֶר
לְזַגּוּגִיּוֹת עֵינָיו,
כְּשֶׁהִסְתַּכְּלָה בְּעֲצָמוֹ
מִסְתַּכְּלָה בִּשְׁלֵחָן,
תִּשְׁבְּתִי: בְּהֶחֱלֵט הוּא בּוֹדֵד
כְּמוֹנִי, לֵב רָעֵב וְשׁוֹעֵלִי,
אָדָם, רְטֹב לְגַמְרִי.

לוֹ נִכְנָסְתִי בְּדִלְתַּת בְּשִׁמְלַת קָרֶפ וְרִדָּה
וְחֹשֶׁפְּנִית בַּגָּב,
לוֹ רַק הָיָה לִי עוֹד כְּדוֹר בַּגְּבִיעַ עֲכָשׁוֹ.

ניקנור

עמדתי על פתח ביתי לראות לו
ועתה הכהן מעמיד אותי בשער העיר.

כחלתי לו עיני
ועתה הן בולטות
קלעתי לו צמה
ועתה שערי סתור
הראיתי לו באצבע
ועתה צפרני נושרות
חגרתי לו בצלצול
ועתה ידי קשורים,
פשטתי לו ירכי
ועתה ירכי נופלות,
קבלתי אותו על בטני
ועתה בטני צבה,
האכלתי אותו מעדני עולם
וקרפני הוא מאכל בהמה,
השקיתי אותו יין אדם בכוס מלכים
ועתה אני שותה מים מרים במקדה של חרס.
ישבתי בסתר עליון בחצרות בית אלהים
והמקום גלה את שמי ברבים
מה יעשה לי בעלי
נטלתי כפה מעל ראשו
והנחתי תחת כפות רגלי
שכבתי עם אהובי על גב ים
ועתה פני מוריקים ובאים בי המים המאחרים.

סכום אהבה סכום מחלה

בתעודת־הזדהות שלי יכתבו גם את שמך
שחשק בנפשי, שגן אתי במטתי
שגן אותי למות בלהודי אטי.

סוף היום אני פורצת בבכי
בגדים נקרעים
מעיל עור אדם נרקם

סכום אהבה. אני מעשנת
במכונת עצורה. לא מצליחה לנהג
בדפאון שבלעדיו אני חצי אשה.

דמעות משרתות מלכלכות מחבה.
הברד חותך לי את הפטמות
פרח הקלב מתהפך
לא יעזרו לי תרופות פסיכיאטריות
שום פסיכולוגים לא יקפואו לי את העפרים ברחם.

לפני שיגרו אותי בחשמל שיחשבו עוד פעם
על הכסא הטפולי הרצחני ועל נשיכות השד.

דם נשי טהור על תחבשת כתנה
אני הלומת פנטזיות כשאתה הלום שנה.

כמה שאתה טועה, גם רופאים משתגעים לפעמים
מאהבה מעדיפים לא לתת את המנון הנכון.

חלדה

זֶה כַּמָּה שָׁעוֹת מֵאֶז
שָׁלֹא רָחַצְתִּי אֶת גּוּפִי
שָׁלֹא נָקִיתִי תְּאֵ-תָא
וְאֲנִי מְלֹאָה מְוֹת.

מָה הוּא רוּצָה מִמֶּנִּי?
כְּעֻקְרָב זֶה
הַנְּגִלָּה לִי בְּחֵלוּמִי
פְּטָמָה אַחַת שְׁרוּטָה,
פְּטָמָה אַחַת
שְׁרוּטָה לִי בְּפִיו.

זֶה כַּמָּה שָׁעוֹת מֵאֶז
אֲנִי גּוֹחֲנֶת לְעֵבֶר חֵלוֹן,
כַּמוֹת שֶׁל זָרַע בְּשָׁעָרֵי
וְאֲנִי מְטַפְּטֶפֶת...

עֵינַיִם יְרֻקוֹת,
עֵינַיִם יְרֻקוֹת כְּחֵתוֹל
זֶנֶק.

זֶה כַּמָּה שָׁעוֹת מֵאֶז
שָׁלֹא רָחַצְתִּי אֶת הַחֹל מִנְּעֵלִי,
שָׁלֹא הִגַּבְתִּי עַל הַזָּרַע
בְּצַעֲקָה גְּסָה.

שְׂאִישׁ לֹא יִשְׁמַע
אֶת הַשִּׁקֵּט
הוּא אָמַר
שְׂיִשׁ אֵשׁ וְעָשָׂן
יוֹצֵא בְּאַרְבָּה.

הוא צוֹחֵק צָחוּק קִשָּׁה
בְּצִלְלֵי פְּפוֹת נְעֻלָּיו,
אֲנִי צָרִיכָה לְשַׁפֵּשֵׁף אֶת הָאֶפֶר
לְשַׁפֵּשֵׁף אֶת הָאֶפֶר,
לְשַׁפֵּשֵׁף.

פְּטָמָה אַחַת חֲלוּדָה
פְּטָמָה אַחַת
בְּחֻלְדָּה לִי בְּפִיו
בְּעֵין יִרְקָה
בְּחֻתוּל זָנָק.

פחד אִמְתִּי

לְעֹנֵב לְפָרְלִמוּטָר

היא מוֹרִידָה לי
שָׁמַיִם עֲלִיוֹנִים לְמִטָּה
וְאֲנִי מְחַכָּה
בְּשָׁמַיִם תְּהִתּוֹנִים לְמַעְלָה.

פְּעָמִים רוּחוֹת, פְּעָמִים מְלֹאכִים
עוֹלָיִם וְיוֹרְדִים בָּהּ
כְּשֶׁעוֹצָמִים עֵינַיִם,
היא שָׁרָה לי,
בְּתוֹךְ עֲצִים מְלֹאכִים
וְשָׁמַיִם עִם גְּבֻעוֹלָיִם,
היא מְצַיֶּרֶת
פְּעָמוֹנִים מְשֻׁלְּגִים,
גְּנֻבָת עֲנָנִים כְּחֵלִים.

פְּעָמִים רוּחוֹת, פְּעָמִים מְלֹאכִים
עוֹלָיִם וְיוֹרְדִים בָּהּ
כְּשֶׁעוֹצָמִים עֵינַיִם,
היא מְכִירָה אוֹתִי, זֶה פֶּחַד אִמְתִּי.

פּרָפּר סָגֵל

פּרָפּר, מְרַעֵיֶשֶׁה לִי אֶת הַצִּירִים
בְּצִפְת אֶרֶז,
פְּטָמָה מְנִיקָה לֵב פְּטָדָה,
דְּבוּרָה כְּחֵלָה
מִתְאַבְּקֶת בְּנִגְיָעָה.

מִזְרַחַת עַל גְּלוּפֶת גּוּפֵי יִשְׁפָּה,
רְשֵׁת מְשֵׁי דָקָה,
כּוֹתֶשֶׁת שְׁעַר צְבִי
לְאַבְּקָה.

חוּטֵי תוֹלַעַת הַמְּשֵׁי
נִבְחָשִׁים
בְּפֶרַח הַקִּימוֹנוֹ.

כְּמוֹ כִידוֹן אֵינְדִיאָנִית בָּאת
עֲטוּפָה בְּפֶרַח סָגֵל.

מִתְקַת

גופי לוֹ כְּפָחִית
מִתְקַתִּי וְאָנוּשׁ.
עֵינַיִם אֱלֹהִי
עֵינַיִם אֱלֹהִי
מִטְבְּעוֹת שֶׁל זָהָב
אָדָם.
גופי הַכֶּהָה, הַסְּדוּקָה,
הַעִירָם.
עֵינַיִם אֱלֹהִי
עֵינַיִם אֱלֹהִי
מִטְבְּעוֹת שֶׁל זָהָב
אָדָם.

תְּבוֹא כְּמוֹ הַמַּיִם

תְּבוֹא כְּמוֹ הַמַּיִם
הַמְעִירִים אוֹתִי בְּשִׁנְתִּי,
תְּבוֹא כְּמוֹ הַיָּם
גָּלִים אֶל גָּלִים
תְּבוֹא כְּמוֹ הַקֶּצֶף שֶׁל בְּתוּלַת-הַיָּם
תְּבוֹא כְּמוֹ עוֹף הַחֹל,
תְּבוֹא כְּמוֹ בְּרַכַּת הָאָדָם.

תְּבוֹא כְּמוֹ הַצְּבָעִים הַחוֹשְׁנִים הָאֲסוּרִים,
תְּבוֹא וְנִתִּיר אֶת כָּל הַקְּשָׁרִים.

תְּבוֹא כְּמוֹ מַיִם
זוֹרְמִים בְּשִׁנְתִּי
תַּחַת שָׁמַיִם כְּחֹלִים מְכָאֵב.
בוֹא כְּמוֹ מַיִם טְהוֹרִים
אֶל מְקַלְעַת הַשֶּׁמֶשׁ,
בוֹא כְּמוֹ מַיִם שְׂבוּרִים.

שֵׁם מַיִם קָשִׁים מְעַצָּב
בוֹא בְּשִׁבְעַת צְבָעֵי הַקֶּשֶׁת,
שֵׁם רוּחַ נְאֻמַּת לוחֶשֶׁת
בוֹא כְּמוֹ יוֹנָה אַחֲרֵי הַגֶּשֶׁם.

בוֹא תְּנוּכָח, שְׂאֵנִי מֵאֲהָבָת.

בְּרִית

בְּרִית כְּרַת עַמִּי,
זְכָר נְעוּרִים
קָשָׁר הוּא קָשָׁר בִּי –
אוֹת לְתַמִּיד.
אָבִיב
מְנַגֵּן לְעֵשְׂבִים שׁוֹטִים
וְשֹׁמֵשׁ יוֹקֵדָת.
בְּרִית כְּרַת עַמִּי
וְשֹׁמֵשׁ נוֹדֵדָת,
חֶרֶף תְּמַהוּנִי
בְּקִיץ הוּא יָשׁוּב.
בְּרִית כְּרַת עַמִּי
הוּא עוֹד יָשׁוּב.
וּסְתוֹ יִשְׁפִּיל מִבֶּט
לְעֶבֶר חִלּוֹנוֹ,
וְרוּחַ תְּלַטֵּף –
בְּגִשְׁם אֶהְיֶה שְׁלוֹ
בְּגִשְׁם אֶתְכַסֶּה בּוֹ,
בְּרִית כְּרַת עַמִּי.

עופות קפואים

לו יכלת
לטחן רגשות במכונת בשר חלודה,
הייתי מראה לך מה מסתתר מאחורי ההבטחה.
כשאתה בוכה אפשר לפרס את הצלילים הבוקעים מגרונך
לפרוסות קרות של תוגה.
כשאתה מזיע אפשר לראות טפות שקופות זולגות
מבעד לתחושות.

אנחנו אנשים חמים
דמויי לפיד
סגורים ועטופים היטב,
מאחסנים למעלה
במקפוא.
ולפעמים רוצים לצאת החוצה
להפתח ולהפשיר
לגלות לעולם
מה שחלחנו להסתיר.

בוא
עכשו
קרוב אלי,
אני מסתחררת מן הריח של גופך
כמו ילדים קטנים בסחרתרה,
אני מתקרבת אליך
בגדיה נמסים כמו תמאה בארוחת הבקר.
אני קרובה עכשו
אתה יכול לגעת בי,
עוד מעט אני יוצאת אל

הַקְפְּשִׁי,
כְּשֶׁאַתָּה בּוֹגֵעַ בִּי
אֶל תַּעֲזֹב
עוֹד רְגַע אֶהְפֹּךְ לְמִנְשָׁהוּ אַחֵר.
תִּגַע בִּי עַד הַקְרָח,
עַד הַקְרָח.

בְּכִי

הוא בוכה
ואני רק תינקת חולה,
אבודה בין רגליו
כמו אבק של ים.
מנשקת אותו בכאב,
לפיתה בין גליו.
גם הוא אדם
והוא נרא מפני סודו,
הוא קורא לי
לבוא אל תוכו.
אני מתהפכת מעליו
כמו קרב
והוא גדל בתוכי
כמו אשד,
בצמאון,
הוא מבקש לשותות
ואני כמו תינקת
חולה
בוכה לו חלב.